

Bryssel den 2 juni 2017
(OR. en)

9524/17

**Interinstitutionellt ärende:
2016/0397 (COD)**

**SOC 420
EMPL 327
CODEC 891**

RAPPORT

från:	Ordförandeskapet
till:	Ständiga representanternas kommitté (Coreper)/Rådet
Föreg. dok. nr:	9200/17 SOC 338 EMPL 253 CODEC 812
Komm. dok. nr:	15642/16 SOC 812 EMPL 549 CODEC 1910 + ADD 1 - ADD 8 - COM(2016) 815 final
Ärende:	Förslag till EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING om ändring av förordning (EG) nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen och av förordning (EG) nr 987/2009 om tillämpningsbestämmelser till förordning (EG) nr 883/2004 (Text av betydelse för EEA och Schweiz) – Lägesrapport

I. INLEDNING

Den 13 december 2016 lade kommissionen fram ett förslag om ändring av förordning (EG) nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen och av förordning (EG) nr 987/2009 om tillämpningsbestämmelser till förordning (EG) nr 883/2004. Förslaget grundar sig på artikel 48 i EUF-fördraget.

Förslagets övergripande syfte är att fortsätta moderniseringen av EU:s bestämmelser om samordning av de sociala trygghetssystemen genom att göra dem tydligare och rättvisare och genom att förbättra deras verkställbarhet, och på så sätt bidra till främjandet av den fria rörligheten för personer inom EU. Förslaget är i synnerhet inriktat på följande fem områden:

- i) Arbetslöshetsförmåner.
- ii) Förmåner vid långvarigt vårdbehov.
- iii) Tillgång för rörliga medborgare utanför arbetskraften till vissa sociala förmåner.
- iv) Familjeförmåner.
- v) Tillämplig lagstiftning på utstationerade och utsända arbetstagare och personer som arbetar i två eller flera medlemsstater.

I enlighet med det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning har kommissionen gjort en konsekvensbedömning av de tänkbara politiska alternativen, som har utvärderats på grundval av deras ekonomiska, samhällsliga, lagstiftningsrelaterade och allmänna effektivitet och samstämmighet med bredare EU-mål. Konsekvensbedömningen innefattade fyra områden av förslaget, men inte de förslag om att stärka de förvaltningsreglerna om samordning av de sociala trygghetssystemen som avser den tillämpliga lagstiftningen, särskilt för utstationerade arbetstagare, och som antingen anses förtydliga befintliga skyldigheter i de nuvarande förordningarna eller anses ha en uteslutande teknisk karaktär. Innan kommissionen lade fram sitt förslag genomförde den omfattande samråd med berörda aktörer, bland annat medlemsstaterna inom administrativa kommissionen och arbetsmarknadens parter. Dessutom inleddes två offentliga samråd i december 2012 respektive juli 2015.

Den föreslagna rättsliga grunden är artikel 48 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, vilket innebär ett krav på att Europaparlamentet och rådet beslutar i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet.

Europaparlamentet har ännu inte avgett sitt yttrande.

I linje med den föreslagna ingressen i ändringsförfordningen godkände Coreper den 15 februari frivilligt hörande av Europeiska ekonomiska och sociala kommittén (EESK). EESK och Regionkommittén har ännu inte avgett sina yttranden.

Samtliga delegationer anses ha vidhållit sina allmänna granskningsreservationer mot förslaget. Kommissionen har bekräftat att den i detta skede står fast vid sitt ursprungliga förslag och vidhåller en granskningsreservation mot alla eventuella ändringar av det.

Numreringen av punkterna (i bilaga I och II) avser kommissionens förslag (dok. 15642/16).

II. RÅDETS ARBETE UNDER DET MALTESISKA ORDFÖRANDESKAPET

Arbetsgruppen för sociala frågor inledde sin behandling av förslaget den 30 januari 2017 och har diskuterat ärendet vid tio tillfällen. Man ägnade tre möten åt allmänna kommentarer och den tillhörande konsekvensbedömningen. Ett frågeformulär sändes till delegationerna, och en majoritet av medlemsstaterna svarade. Svaren på frågorna diskuterades i arbetsgruppen den 16 februari. Sammanfattningen av diskussionerna om konsekvensbedömningen återfinns i bilaga III till denna rapport.

Det maltesiska ordförandeskapet tog upp de delar av förslaget som avser *likabehandling och tillgången för rörliga medborgare utanför arbetskraften till vissa sociala förmåner och tillämplig lagstiftning*. Betydande framsteg gjordes när det gäller en majoritet av bestämmelserna. Trots detta behöver vissa frågor behandlas ytterligare på grund av deras rättsliga och tekniska komplexitet.

Ordförandeskapets huvudsakliga milstolpar när det gäller detta ärende är följande:

**1. LIKABEHANDLING OCH TILLGÅNGEN FÖR RÖRLIGA MEDBORGARE
UTANFÖR ARBETSKRAFTEN TILL VISSA SOCIALA FÖRMÅNER**

**Begränsningar av likabehandlingen när det gäller tillgången för rörliga
medborgare utanför arbetskraften till sociala förmåner (skälen 2, 2a (nytt), 5, 5-a
(nytt), 5a, 5aa (nytt), 5b, 5c, 47 och 48 samt artikel 4, artikel 4a (ny) och artikel
70.4a (ny))**

I artikel 4 i förordning (EG) nr 883/2004 föreskrivs likabehandling av de personer som ingår i förordningens personkrets med medborgare i en viss medlemsstat, när det gäller förmåner och skyldigheter enligt denna medlemsstats lagstiftning. Kommissionen har föreslagit att man i en ny punkt 2 förtydligar att principen om likabehandling får vara föremål för ett krav på laglig bosättning i enlighet med direktiv 2004/38/EG, när det gäller tillgången till sociala förmåner för rörliga medborgare utanför arbetskraften. Kommissionen ville i sitt ursprungliga förslag kodifiera följande mål vid domstolen: C-308/14 Europeiska kommissionen mot Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, C-140/12 Brey och C-333/13 Dano.

Undantaget från den grundläggande principen om likabehandling och kodifieringen av domstolens befintliga rättspraxis diskuterades grundligt. Delegationerna ansåg att kommissionens förslag inte tar hänsyn till all utveckling på området och att annan rättspraxis, nämligen målen C-67/14 Alimanovic och C-299/14 Garcia-Nieto, också bör beaktas.

I allmänhet är delegationerna eniga om att domstolens rättspraxis tillåter (men inte ålägger) medlemsstaterna att ge tillgång till särskilda icke avgiftsfinansierade kontantförmåner som också utgör socialt bistånd i den mening som avses i direktiv 2004/38/EG, med förbehåll för begränsningarna och villkoren i artikel 24 i det direktivet. Åsikterna skiljer sig dock fortfarande åt när det gäller tillvägagångssättet för kodifieringen.

Det har uppstått två grupper av delegationer med olika tolkningsstrategier: vissa delegationer begärde att den grundläggande principen om likabehandling i artikel 4 ska lämnas oförändrad och kodifieras i separata bestämmelser, medan andra delegationer förordar att kodifieringen sker direkt i artikel 4, så som kommissionen har föreslagit. Den senare gruppen begärde att ytterligare bestämmelser införs i artikel 4 med tanke på att målen Brey och Dano samt målen Alimanovic och Garcia-Nieto rör olika kategorier av personer som omfattas av direktiv 2004/38/EG. Dessa fyra domar har kodifierats genom införandet av en ny punkt 4a i artikel 70 i förordning (EG) nr 883/2004 eftersom de alla rör särskilda icke avgiftsfinansierade kontantförmåner.

En av de största tvistefrågorna som delegationerna inte kunde enas om rörde kodifieringen av målet C-308/14, kommissionen mot Förenade kungariket. Diskussionerna gällde i synnerhet huruvida detta mål gäller alla icke avgiftsfinansierade sociala trygghetsförmåner eller huruvida det endast bör gälla familjeförmåner, som de förmåner det gäller i det målet, i vilket fall man vid kodifieringen bör införa en ny punkt i artikel 67 i avdelning III kapitel 8 i förordning (EG) nr 883/2004 snarare än en bestämmelse i avdelning I.

Under det senaste mötet i arbetsgruppen stödde ett större antal delegationer alternativet att kodifieringen av denna rättspraxis bör omfatta alla icke avgiftsfinansierade sociala trygghetsförmåner och inte bara familjeförmåner. Ordförandeskapet har därför infört en ny artikel 4a som syftar till att kodifiera mål C-308/14, kommissionen mot Förenade kungariket.

Samtidigt som artikel 70.4a¹ i den form den föreslås av ordförandeskapet tycks vara godtagbar för en majoritet av delegationerna kommer frågan om kodifiering av mål C-308/14, kommissionen mot Förenade kungariket, att kräva ytterligare arbete på expertnivå ("icke-avgiftsfinansierade sociala trygghetsförmåner som omfattas av artikel 3" har lämnats inom hakparentes, se bilaga I, skäl 5a och artikel 4a.1).

¹ Artikel 70.4a har numrerats om och motsvarar tidigare artikel 70.5 i det senaste kompromissförslaget från ordförandeskapet.

På grundval av diskussionerna har ordförandeskapet dessutom i en ny artikel 4a.2 och ett nytt skäl 5aa förtydligat att begränsningarna även bör gälla personer som omfattas av förordningen men som inte är EU-medborgare, nämligen statslösa personer och flyktingar, liksom deras familjemedlemmar och deras efterlevande som inte uppfyller kraven för laglig bosättning i enlighet med andra relevanta bestämmelser i unionslagstiftningen. Detta grundar sig på bred enighet i arbetsgruppen om att sådana personer inte ska få en förmånligare behandling än unionsmedborgare.

Ordförandeskapet föreslår även att man lägger till ett nytt skäl 5-a (med koppling till artikel 70.4a som kodifierar domarna i målen Brey, Dano, Alimanovic och Garcia-Nieto), skäl 5a (med koppling till artikel 4a som kodifierar domen i målet kommissionen mot Förenade kungariket), ett nytt skäl 5aa (med koppling till förtydligandet att medborgare i någon medlemsstat inte ska behandlas mindre förmånligt än andra personer som omfattas av förordningen, i en jämförbar situation) På grundval av resultaten av diskussionerna på expertnivå föreslår ordförandeskapet att man stryker skäl 5b om heltäckande sjukförsäkring och skäl 5c som hänvisar till stadgan om de grundläggande rättigheterna, och att man slår ihop skäl 47 och skäl 48 (till skäl 47). Arbetsgruppen nådde bred enighet om detta tillvägagångssätt.

2. TILLÄMPLIG LAGSTIFTNING

a) Flygbesättningar och kabinbesättningar

i) Skäl 18b och artikel 11.5 i förordning 883/2004

I artikel 11.5 i förordning 883/2004 fastställs att arbete som utförs av flygbesättningar eller kabinbesättningar ska anses vara arbete som bedrivs i den medlemsstat där stationeringsorten är belägen. Genom kommissionens förslag uppdateras artikel 11.5 och skäl 18b för att anpassa dem till den nya definitionen av *stationeringsort* i kommissionens förordning (EU) nr 965/2012.

Inga större diskussioner uppstod i arbetsgruppen med anledning av denna uppdatering men några medlemsstater frågade sig om det var praktiskt att fastslå att arbetet "uteslutande" anses utföras i den medlemsstat där stationeringsorten är belägen. Eftersom "uteslutande" inte direkt följer av anpassningen av definitionerna föreslog ordförandeskapet att man stryker detta. Ingen medlemsstat motsatte sig det. Som kommissionen påpekat innehåller artikel 11.5 lagvalsregel för att fastställa en enda tillämplig lag oavsett om ordet "uteslutande" tas med i texten eller inte, och därför kan endast en stationeringsort komma i fråga.

Ordförandeskapet anser att det råder bred enighet om artikel 11.5 och skäl 18b i förordning 883/2004.

ii) Artikel 15.2 i förordning (EG) nr 987/2009

Kommissionen föreslog att man i artikel 15.2 lägger till en hänvisning till artikel 11.5 för att föreskriva utfärdande av intyg för utlandet A1 (PDA1) för den flygbesättning och kabinbesättning som avses i artikel 11.5 i förordning (EG) nr 883/2004.

Det rådde bred enighet i arbetsgruppen om denna bestämmelse i den form som föreslagits av kommissionen.

b) Särskilda bestämmelser om tillämplig lagstiftning

i) Artikel 12 i förordning (EG) nr 883/2004

I artikel 12 fastställs vilken medlemsstats lagstiftning som är tillämplig på personer som arbetar som anställda eller är egenföretagare och bedriver verksamhet i en medlemsstat och sänds ut eller reser till en annan medlemsstat för att där utföra ett arbete under högst 24 månader.

Kommissionen föreslog en uppdatering av den terminologi används, så att en "utsänd arbetstagare" i den mening som avses i förordning (EG) nr 883/2004 skulle anpassas till "utstationerad arbetstagare" i den mening som avses i direktiv 96/71/EG om utstationering av arbetstagare för att därigenom skilja på "utstationerade" och "utsända" arbetstagare för ökad

klarhet angående rättsläget. Dessutom ska förbudet mot ersättande av utstationerade arbetstagare enligt förslaget utvidgas till att omfatta egenföretagare.

I arbetsgruppen rådde det bred enighet om att den föreslagna distinktionen mellan "utstationerade" och "utsända" arbetstagare i praktiken blir svår att genomföra och att kostnaderna för denna förändring skulle överstiga de minimala fördelarna. Medan vissa medlemsstater förordade en bred tolkning av ersättande valde andra ett snävare synsätt.

För att göra den terminologi som används i utstationeringsdirektivet och förordningen om samordning av de sociala trygghetssystemen klarare föreslog ordförandeskapet att termen "utstationerad" arbetstagare skulle ersättas med "utsänd" arbetstagare för att täcka in både anställda och egenföretagare. På så sätt kommer termen "utstationerad" inte längre att vara relevant för fastställande av tillämplig lagstiftning enligt förordningen och endast avse en utstationerad arbetstagare enligt direktiv 96/71/EG.

För att ta hänsyn till de båda skilda synsätten på tolkningen av ersättande behöll ordförandeskapet ett bredare synsätt i artikel 12.2 som erkänner att överträdelser av förbudet mot ersättande skulle kunna förekomma även i fall då den som ersätter en arbetstagare eller egenföretagare omfattas av lagstiftningen i en annan medlemsstat. Dessutom införde ordförandeskapet en ny artikel 12.2a för att möjliggöra undantag från förbudet mot ersättande. Den nya artikel 12.2a möjliggör ett begränsat undantag från det allmänna förbudet mot ersättande av utsända arbetstagare/egenföretagare om den totala arbets- eller verksamhetstiden inte överstiger 24 månader. Vid det senaste mötet i arbetsgruppen noterade ordförandeskapet allmänt stöd för den föreslagna formuleringen. De sista ändringarna av artikel 12.2a ska ge formuleringen ökad precision i linje med delegationernas stöd till det övergripande synsättet i den punkten.

Ordförandeskapet anser att bred enighet har nåtts om artikel 12 i förordning (EG) nr 883/2004.

ii) Artikel 14 i förordning (EG) nr 987/2009: Närmare bestämmelser om artiklarna 12 och 13 i förordning (EEG) nr 883/2004

I artikel 14.1 föreskrivs att en arbetstagare tidigare måste ha varit ansluten till det sociala trygghetssystemet i den medlemsstat där hans eller hennes arbetsgivare är etablerad. Kommissionen föreslog att den medlemsstat där arbetsgivaren är etablerad ska ersättas av den utsändande medlemsstaten och att första stycket ska anpassas till dess förslag om artikel 12 (utsänd/utstationerad och koppling till direktiv 96/71/EG).

Artikel 14.5a förtydligar att om verksamheten bedrivs i flera medlemsstater bör en anställd omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat där företagets eller arbetsgivarens säte eller verksamhetsställe är beläget endast så länge som arbetsgivaren bedriver omfattande verksamhet i den medlemsstaten. I annat fall ska den anställda omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat där arbetsgivarens huvudsakliga verksamhet eller huvudsakliga intressen är belägna.

Enligt artikel 14.12 skulle en EU-medborgare som är bosatt i ett tredjeland och arbetar som anställd eller egenföretagare i två eller flera medlemsstater och enligt den nationella lagstiftningen i dessa medlemsstater omfattas av lagstiftningen i de staterna omfattas av lagstiftningen om social trygghet endast i den stat där sätet eller verksamhetsstället eller de huvudsakliga intressena för verksamheten är belägna, som om den vore hans eller hennes bosättningsstat.

Vid det senaste mötet i arbetsgruppen för sociala frågor presenterade ordförandeskapet två alternativ för punkt 1 och för punkt 5a. När det gäller artikel 14.1 föredrog ett stort antal delegationer alternativ 1, dvs. "den utsändande medlemsstaten enligt avdelning II i grundförordningen". Ett mindre antal delegationer föredrog alternativ 2, dvs. "den första medlemsstat som avses i artikel 12.1 i grundförordningen", medan en tredje grupp angav att de föredrar oförändrade villkor, dvs. medlemsstaten där arbetsgivaren är etablerad. Ordförandeskapet föreslår därför alternativ 1 som utgångspunkt för det fortsatta arbetet, men texten placeras inom hakparentes eftersom denna fråga kan bli föremål för fortsatta diskussioner (se artikel 14.1 i bilaga II).

Det kan även krävas ytterligare diskussioner om artikel 14.1 när det gäller förslagen från några delegationer om att artikel 14.1 bör innehålla ett villkor om "föregående anslutning" till lagstiftningen i den utsändande medlemsstaten under minst tre månader innan man blir berättigad för utsändning enligt artikel 12. Förslagen grundas på rapporten från den ad hoc-grupp för utstationeringsfrågor som inrättades vid administrativa kommissionens 341:a möte den 9 december 2014. Dessa delegationer lägger också förslag om ett "förbud mot ersättande" som innebär att om en anställd avslutat en period av utsändning enligt artikel 12.1, kan ingen ny period för samma anställda och samma medlemsstat inledas förrän minst tre månader efter föregående periods avslutning. Dessa delegationer begär att detta också ska gälla om den anställda bedrivit verksamhet i anställningsmedlemsstaten och då omfattats av lagstiftningen i en annan medlemsstat i enlighet med artikel 13 förordning (EG) nr 883/2004.

Av de båda alternativ som ordförandeskapet föreslagit inom ramen för punkt 5a, föredrog ett stort antal delegationer på samma sätt det första alternativet, dvs. "den medlemsstat där företaget bedriver den största delen av sin verksamhet i fråga om den bedrivna verksamhetens varaktighet och/eller antalet tillhandahållna tjänster" framför det andra alternativet, dvs. "den berörda anställda personens bosättningsmedlemsstat"². En annan grupp av delegationer är emellertid oroliga för att ändringen av artikel 14.5a kan skapa onödiga administrativa bördor för institutionerna och motsatte sig ett införande av kravet på omfattande verksamhet i denna artikel, vilket innebär att de följaktligen förordar oförändrade krav.

² Kommissionen gav uttryck för betydande reservationer mot ett sådant synsätt som den skulle se som en försämring av tidigare ändringar av förordningarna och som skulle kunna underlätta opportunistiskt beteende.

Några delegationer sade att de kan godta att omfattande verksamhet inkluderas om det finns ett särskilt undantag för den internationella transportsektorn. Ordförandeskapet föreslår därför att det första alternativet ska behållas inom hakparentes och att diskussionerna ska fortsätta om huruvida kravet på omfattande verksamhet ska gälla för både artikel 12 och artikel 13 och i så fall i vilken medlemsstat företaget bör anses ha sitt säte eller driftställe om det inte bedriver omfattande verksamhet i den medlemsstat där företagets väsentliga beslut fattas och där dess centrala förvaltningsfunktioner utförs (se artikel 14.5a i bilaga II).

Vad gäller artikel 14.12 har bred enighet uppnåtts om fastställandet av tillämplig lagstiftning på grundval av konstruktionen att bosättningsorten anses ligga i den medlemsstat där en EU-medborgare som är bosatt utanför EU bedriver den största delen av sin verksamhet uttryckt i arbetstid, istället för i den medlemsstat där sätet eller verksamhetsstället eller de huvudsakliga intressena för hans eller hennes verksamhet är belägna, vilket kommissionen föreslagit.

iii) Artikel 16 i förordning (EG) nr 987/2009: Förfarande vid tillämpningen av artikel 13 i grundförordningen

Artikel 16 rör förfarandet för fastställande av tillämplig lagstiftning vid arbete i två eller flera medlemsstater. Kommissionen föreslog i punkterna 1 och 5 att en arbetsgivare kan inleda ett förfarande för arbetstagarnas räkning och att arbetsgivaren bör underrättas om beslutet som fattas om vilken socialförsäkringslagstiftning som ska tillämpas. Den institution där arbetsgivaren är hemmahörande ska också underrättas om beslutet. Om institutionen på bosättningsorten fastställer att lagstiftningen i en annan medlemsstat är tillämplig ska det befintliga förfarandet som först omfattar ett provisoriskt beslut bli slutgiltigt inom två månader, såvida ingen annan berörd institution har bestridit detta beslut inom denna period.

Efter detaljerade diskussioner och anpassningar rådde bred enighet om hela artikeln i dess utformning efter överläggningarna i arbetsgruppen.

c) Behöriga myndigheters skyldigheter (artikel 75a i förordning (EG) nr 883/2004)

Kommissionen föreslog att den nuvarande skyldigheten i artikel 89.3 i förordning (EG) nr 987/2009 ska flyttas till en ny artikel i förordning (EG) nr 883/2004 för att bättre lyfta fram denna bestämmelse som innebär att behöriga myndigheter ska säkerställa att deras institutioner är medvetna om och följer de relevanta bestämmelserna om samordning, inbegripet beslut av administrativa kommissionen. Det har också införts en skyldighet att främja samarbete mellan behöriga institutioner och yrkesinspektioner på nationell nivå.

Det rådde bred enighet i arbetsgruppen om den text till denna bestämmelse som blev resultatet av arbetsgruppens diskussioner.

d) Genomförandeakter (artiklarna 72 ea (ny), 76a och 76b (ny) i förordning 883/2004)

Kommissionen föreslog att artikel 76a skulle införas för att ge Europeiska kommissionen befogenhet att anta genomförandeakter i enlighet med artikel 291 i EUF-fördraget, så att enhetliga villkor säkerställs för tillämpningen av de särskilda bestämmelserna i artiklarna 12 och 13. Kommissionen föreslog också att kommittén i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011 skulle vara den administrativa kommission som avses i avdelning IV i förordning (EG) nr 883/2004.

Ordförandeskapet har föreslagit att bland annat hänvisningen till "fastställande av i vilka situationer intyget ska utfärdas" ska strykas, eftersom man ansåg att dessa situationer fastställts i förordning (EG) nr 987/2009. Ordförandeskapet föreslog också att punkt 3 skulle göras om till en egen artikel, 76b, samtidigt som administrativa kommissionens dubbla roll skulle slopas, med beaktande av de praktiska svårigheter som detta ger upphov till och den särskilda roll som kommittén för kommittéförfarandet har i enlighet med artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011.

Arbetsgruppen har också fört en ingående diskussion om administrativa kommissionens roll, dess bidrag till kommissionens arbete och förhållandet mellan dess icke bindande beslut och de rättsligt bindande genomförandeakterna. För att stärka medlemsstaternas roll som experter infördes i artikel 76b.3 en klausul om fall där inget yttrande avges, vilket möjliggjorts genom artikel 5.4 tredje stycket i förordning (EU) nr 182/2011. På samma sätt skulle administrativa kommissionen ombes att yttra sig innan kommissionen antar en genomförandeakt utan att förfarandet för antagande av sådana akter ändras. Eftersom en principöverenskommelse träffades om denna text vid arbetsgruppens senaste möte föreslår ordförandeskapet att den ska flyttas från artikel 76a.3 till det nya ledet ea i artikel 72 om administrativa kommissionens uppgifter, och att lydelsen ska anpassas en aning.

Ordförandeskapet anser att arbetsgruppen har nått bred enighet om de principer som ligger till grund för artiklarna 72 ea, 76a och 76b i förordning nr 883/2004.

e) Definition av "bedrägeri" (artikel 1 i förordning (EG) nr 987/2009)

Kommissionen har ändrat artikel 1 och infört en ny definition av "bedrägeri" med koppling till kommissionsförslaget artikel 5.2.

Ordförandeskapet anser att bred enighet har nåtts om denna artikel.

f) Rättsverkan för handlingar och styrkande underlag som utfärdats i en annan medlemsstat (artiklarna 5 och 19a (ny) i förordning 987/2009)

Kommissionen föreslog flera ändringar av artikel 5 vad gäller utfärdade handlingars giltighet och med avseende på förfarandet för bestridande. Bland annat har det införts ett krav på att en handling som fastställer en persons rättigheter och som utfärdats av en institution endast ska vara giltig om alla obligatoriska uppgifter har fyllts i. Vidare har en tidsfrist på 25 arbetsdagar – och i brådskande fall två arbetsdagar – föreslagits för de utfärdande institutionernas omprövning av grunderna för utfärdandet av en handling och, vid behov, korrigering eller återkallande av handlingen med retroaktiv verkan. Dessa tidsfrister bygger på direktiv 2014/67/EU om tillämpning av direktivet om utstationering.

Efter en djupgående analys av artikeln föreslog ordförandeskapet, med utgångspunkt i ett förslag från en delegation som fick stöd av andra delegationer, att artikel 5 skulle delas i två delar: Den allmänna delen om utfärdade handlingars giltighet står kvar i artikel 5, medan delen om samarbete i fall där det råder tvivel om en utfärdad handlingar giltighet vad gäller tillämpligt lagstiftningsförfarande flyttas till artikel 19a i avdelning II i förordning (EG) nr 987/2009.

Under det senaste arbetsgruppsmötet rådde bred enighet om att gå på denna linje. Bred enighet nåddes om artikel 5 med undantag för en mening i slutet av punkt 1 om kravet på att fylla i alla obligatoriska fält i formuläret för att handlingen ska betraktas som giltig. Texten i fråga har satts inom hakparentes (se artikel 5.1 i bilaga II) och måste behandlas vidare med tanke på att några sådana obligatoriska fält i nuläget inte finns angivna i intyg för utlandet och med tanke på förhållandet till artikel 76a om genomförandeakter.

Arbetsgruppen nådde bred enighet om artikel 19a. Tidsfristen för samarbete mellan institutionerna har förlängts till 30 arbetsdagar vid normala förfaranden och tio arbetsdagar vid förfarandet i brådskanfall. Emellertid återstår en öppen fråga: Ordförandeskapet föreslår att man ska behålla principen om retroaktiv verkan av återkallande eller korrigerande, och den verkan ha fått stöd av ett större antal delegationer vid det senaste arbetsgruppsmötet. Detta kräver fortsatt behandling eftersom en betydande grupp delegationer är emot, främst med anledning av administrativa problem med retroaktivt återkallande och omöjligheten för den utfärdande institutionen att känna till felaktiga utstationeringar i vissa fall av ersättande. Meningen i fråga har därför satts inom hakparentes (se artikel 19a.2 i bilaga II).

En annan olöst fråga är verkan av yttrandena från administrativa kommissionens förlikningskommitté. En grupp delegationer har lämnat in ett förslag om att de behöriga myndigheter som frivilligt begär förlikning genom administrativa kommissionen bör förbinda sig att rätta sig efter administrativa kommissionens beslut under förlikningsförfarandet, och om så krävs återkalla eller ogiltigförklara de utfärdade handlingarna. Denna fråga togs upp i samband med domstolens domar som innebär att intyg för utlandet endast kan återkallas av den utfärdande institutionen, vilket skapar många praktiska problem för de begärande institutionerna.

g) Artikel 73 i förordning (EG) nr 987/2009: Avräkning av kontantförmåner eller vårdförmåner och bidrag som felaktigt utbetalats eller tillhandahållits

Kommissionens förslag om artikel 73 gäller i punkterna 1 och 2 tillämpningen av förfarandet för avräkning vid reglering av fordringar på de fall som följer av en retroaktiv ändring av tillämplig lagstiftning. En ny punkt 4 har införts för att säkerställa att nationella tidsfrister inte kan ligga till grund för att vägra reglering av fordringar mellan institutioner. I punkt 5 föreslår kommissionen att en femårsperiod ska införas för förfarandet enligt denna artikel 73 räknat bakåt från inledandet av det tvistlösningsförfarande som avses i artiklarna 5.2 och 6.3.

På grund av den stora tekniska komplexiteten och innehållet beslutades det att man skulle skjuta upp debatten om artikel 73 och hålla den samtidigt som diskussionen om avdelning IV i förordning (EG) nr 987/2009 i arbetsgruppen för sociala frågor. Delegationerna var också eniga om att denna fråga måste diskuteras vidare av experterna.

III. SLUTSATSER

Det maltesiska ordförandeskapet gjorde stora ansträngningar för att komma så långt som möjligt i arbetet med de två kapitlen i fråga. Ordförandeskapet anser att arbetsgruppen har nått bred enighet om många bestämmelser.

Emellertid måste nedanstående frågor diskuteras vidare på teknisk nivå:

1. **Artikel 4a i förordning (EG) nr 883/2004 och tillhörande skäl 5a:** Vilka förmåner bör kodifieringen av mål C-308/14, Europeiska kommissionen mot Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, omfatta?

2. **Artikel 5.1 i förordning (EG) nr 987/2009:** Bör de utfärdade handlingarna endast vara giltiga om alla delar som anges som obligatoriska är ifyllda?
3. **Artikel 5.4 i förordning (EG) nr 987/2009:** Bör det stå i artikeln att behöriga myndigheter bör förbinda sig att rätta sig efter yttrandena från förlikningskommittén (som är en kommitté under administrativa kommissionen) och om så krävs återkalla eller ogiltigförklara de utfärdade handlingarna om förlikningskommittén så anger i sitt yttrande?
4. **Artikel 14.1 i förordning (EG) nr 987/2009:** Bör denna artikel ändras enligt ordförandeskapets alternativ 1 och bör de nya villkoren gällande "föregående anslutning" och "förbud mot ersättande" (båda på tre månader) införas?
5. **Artikel 14.5a i förordning (EG) nr 987/2009:** Bör kravet på "omfattande verksamhet" införas i denna artikel för att omfatta både artikel 12 och artikel 13 (med eventuellt undantag för den internationella transportsektorn) och, i sådana fall, i vilken medlemsstat bör företaget anses ha sitt säte eller driftställe om det inte bedriver en omfattande verksamhet i den medlemsstat där företagets väsentliga beslut fattas och där dess centrala förvaltningsfunktioner utförs?
6. **Artikel 19a.2 i förordning (EG) nr 987/2009:** Bör återkallande eller korrigering i enlighet med denna artikel alltid ha retroaktiv verkan, såvida inte de berörda medlemsstaterna enligt artikel 16 i grundförordningen har kommit överens om något annat, med beaktande av de berörda personernas intressen?

Ordförandeskapet anser att resultaten av dess arbete utgör ett viktigt steg i klargörandet av de berörda bestämmelserna i de två kapitlen och utgör en solid grund för fortsatta diskussioner om hela förslaget, för att rådets arbete ska kunna slutföras så snart som möjligt.

Bestämmelser i förslaget som rör *Likabehandling och tillgång till sociala förmåner***Förordning (EG) nr 883/2004****Skäl 2**

I fördraget fastställs inga andra befogenheter än de som anges i artikel 308 när det gäller att vidta lämpliga åtgärder i fråga om social trygghet för andra personer än anställda.

Skäl 2a

Artiklarna 45 och 48 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt säkerställer fri rörlighet för arbetstagare, vilket innebär att all diskriminering på grund av nationalitet avskaffas, samt föreskriver antagande av sådana åtgärder inom den sociala trygghetens område som är nödvändiga för att säkra denna frihet. Dessutom har enligt artikel 21 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt varje unionsmedborgare rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier, om inte annat följer av de begränsningar och villkor som föreskrivs i fördragen och i bestämmelserna om genomförande av fördragen.

Skäl 5

Inom ramen för denna samordning måste likabehandling i förhållande till olika nationella lagstiftningar säkerställas för berörda personer inom unionen.

Skäl 5-a

Vid tillämpningen av den allmänna princip om likabehandling som anges i denna förordning har domstolen i sina domar i målen C-140/12 Brey, C-333/13 Dano, C-67/14 Alimanovic och C-299/14 Garcia-Nieto slagit fast att likabehandling, vad gäller icke avgiftsfinansierade kontantförmåner, vilka också utgör socialt bistånd i den mening som avses i direktiv 2004/38/EG, kan vara föremål för de begränsningar och villkor som anges i artikel 24 i det direktivet. För att förbättra klarheten angående rättsläget för medborgare och institutioner bör denna rättspraxis kodifieras. Begränsningar av likabehandling bör respektera unionslagstiftningen, inbegripet proportionalitetsprincipen såsom den tolkats av domstolen.

Skäl 5a

Domstolen har i sin dom i mål C-308/14, Europeiska kommissionen mot Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, slagit fast att medlemsstaterna i enlighet med unionslagstiftningen, inbegripet proportionalitetsprincipen, får ange som villkor för tillgång till [icke avgiftsfinansierade sociala förmåner som omfattas av artikel 3]³ för personer som omfattas av artikel 11.3 e i denna förordning att dessa personer har laglig uppehållsrätt i enlighet med direktiv 2004/38/EG. Som domstolen påtalar bör kontroll av uppehållsrätten göras i enlighet med kraven i direktiv 2004/38/EG. För att förbättra klarheten angående rättsläget för medborgare och institutioner bör denna rättspraxis kodifieras.

Skäl 5aa

Det är nödvändigt att säkerställa att medborgare i en medlemsstat inte behandlas mindre förmånligt än andra personer som omfattas av denna förordning i en jämförbar situation. De begränsningar av likabehandlingen som införs i denna förordning bör därför, utan att det påverkar de rättigheter till likabehandling som föreskrivs i andra unionsrättsliga bestämmelser, även i tillämpliga delar gälla för den sistnämnda gruppen.

³ Se rapporten, avsnitt II.1.

Skäl 5b

[...]

Skäl 5c

[...]

Skäl 47

Denna förordning respekterar de grundläggande rättigheterna och principerna i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna samt Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna.

Skäl 48

[...]

Artikel 4

Likabehandling

Om inte annat föreskrivs i denna förordning, ska de personer på vilka denna förordning ska tillämpas ha samma rättigheter och skyldigheter enligt en medlemsstats lagstiftning som denna medlemsstats egna medborgare.

Artikel 4a

Begränsningar av likabehandlingen för personer som inte har laglig uppehållsrätt enligt unionsrätten

1. Genom undantag från artikel 4 får en medlemsstat vars lagstiftning är tillämplig på grundval av artikel 11.3 e i denna förordning i enlighet med unionslagstiftningen föreskriva att tillgång till [icke avgiftsfinansierade sociala förmåner som omfattas av artikel 3]⁴ underkastas kravet att ha laglig uppehållsrätt i enlighet med direktiv 2004/38/EG.
2. Medlemsstaterna får även tillämpa de begränsningar som avses i punkt 1 på motsvarande sätt för statslösa personer och flyktingar samt deras familjemedlemmar och efterlevande som inte uppfyller villkoren för laglig vistelse eller bosättning i enlighet med andra relevanta unionsrättsliga bestämmelser.

Artikel 70

Allmän bestämmelse

- 4a. En medlemsstat får i enlighet med unionslagstiftningen avvika från artikel 4 och föreskriva att tillgång till de förmåner som avses i punkt 2 i denna artikel vilka också utgör socialt bistånd i den mening som avses i direktiv 2004/38/EG görs avhängig av att den person som kräver dessa förmåner uppfyller villkoren för likabehandling i enlighet med artikel 24 i det direktivet.
-

⁴ Se rapporten, avsnitt II.1.

Bestämmelser i förslaget som rör *tillämplig lagstiftning***Förordning (EG) nr 883/2004****Skäl 18b**

I bilaga III, del FTL till kommissionens förordning (EU) nr 965/2012 av den 5 oktober 2012 om tekniska krav och administrativa förfaranden i samband med flygdrift enligt Europaparlamentets och förordning (EG) nr 216/2008, ändrad genom kommissionens förordning (EU) nr 83/2014 av den 29 januari 2014 om ändring av förordning (EU) nr 965/2012 om tekniska krav och administrativa förfaranden i samband med flygdrift enligt Europaparlamentets och förordning (EG) nr 216/2008 definieras begreppet "stationeringsort" för flygbesättning och kabinpersonal som den plats besättningsmedlemmen tilldelats av operatören, varifrån besättningsmedlemmen normalt startar och avslutar sin tjänstgöringsperiod eller en serie av tjänstgöringsperioder och där, i normala fall, operatören inte har ansvaret för den aktuella besättningsmedlemmens inkvartering.

Artikel 11**Allmänna bestämmelser**

5. Arbete som innebär att en medlem av flygbesättningen eller kabinbesättningen utför tjänster som rör passagerar- eller godsbefordran, ska anses vara arbete som bedrivs i den medlemsstat där stationeringsorten, enligt definitionen i bilaga III, del FTL till kommissionens förordning (EU) nr 965/2012 av den 5 oktober 2012 om tekniska krav och administrativa förfaranden i samband med flygdrift enligt Europaparlamentets och förordning (EG) nr 216/2008, ändrad genom kommissionens förordning (EU) nr 83/2014 av den 29 januari 2014, är belägen.

Artikel 12

Särskilda bestämmelser

1. En person som arbetar som anställd i en medlemsstat hos en arbetsgivare som normalt bedriver sin verksamhet i den medlemsstaten ska, när arbetsgivaren sänder ut personen för att för arbetsgivarens räkning utföra ett arbete i en annan medlemsstat, fortsätta att omfattas av lagstiftningen i den förstnämnda medlemsstaten, under förutsättning att detta arbete inte förväntas vara längre än 24 månader och att personen inte ersätter någon annan tidigare utsänd anställd person som omfattas av denna punkt eller en egenföretagare som omfattas av punkt 2.
2. En person som normalt bedriver verksamhet som egenföretagare i en medlemsstat och som ska bedriva liknande verksamhet i en annan medlemsstat ska fortsätta att omfattas av lagstiftningen i den förstnämnda medlemsstaten, under förutsättning att verksamheten inte förväntas vara längre än 24 månader och att personen inte ersätter någon annan tidigare utsänd person som omfattas av punkt 1 eller en egenföretagare som omfattas av denna punkt.
- 2a. Om en anställd som omfattas av punkt 1 eller en egenföretagare som omfattas av punkt 2 inte slutför arbetet eller verksamheten och ersätts av en annan person, ska denna andra person fortsätta att omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat från vilken han eller hon sänts ut eller där han eller hon normalt bedriver verksamhet som egenföretagare, förutsatt att den totala varaktigheten av samtliga personers arbete eller verksamhet i den andra medlemsstaten inte överstiger 24 månader.

Artikel 72

Administrativa kommissionens uppgifter

- ea) avge yttranden till Europeiska kommissionen om de utkast till genomförandeakter som avses i artikel 76a innan dessa antas i enlighet med det förfarande som avses i den artikeln samt lämna eventuella lämpliga förslag till Europeiska kommissionen om översyn av dessa genomförandeakter,

Artikel 75a

Behöriga myndigheters skyldigheter

1. De behöriga myndigheterna ska se till att deras institutioner är informerade om och tillämpar alla bestämmelser, oavsett om det rör sig om lagstiftning eller inte, inklusive beslut av administrativa kommissionen, inom de områden som täcks av och enligt de villkor som föreskrivs i denna förordning och tillämpningsförordningen.
2. För att se till att man fattar rätt beslut om vilken lagstiftning som ska tillämpas ska de behöriga myndigheterna när så är lämpligt främja samarbete mellan sina institutioner och andra relevanta organ, inbegripet yrkesinspektioner, i sina medlemsstater.

Artikel 76a

Befogenhet att anta genomförandeakter

1. Kommissionen ska anta genomförandeakter för att specificera det förfarande, inbegripet, i förekommande fall, tidsfrister, som ska följas för att säkerställa ett genomförande på enhetliga villkor av artiklarna 12 och 13 i denna förordning. Dessa genomförandeakter ska upprätta standardförfaranden för
 - utfärdande, format och innehållet i ett intyg som styrker vilken socialförsäkringslagstiftning innehavaren omfattas av,

- vilka faktorer som ska styrkas innan intyget kan utfärdas, återkallas eller korrigeras,
 - återkallande eller korrigerande av intyget av den utfärdande institutionen om den behöriga institutionen i den medlemsstat där verksamheten bedrivs på grundval av styrkande handlingar bestrider att intyget är korrekt eller giltigt och detta bestridande är välgrundat.
2. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 76b.2 i denna förordning.
 3. [...]

Artikel 76b

Granskningsförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna artikel ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.
3. Om kommittén inte avger något yttrande, ska Europeiska kommissionen inte anta utkastet till genomförandeakt och artikel 5.4 tredje stycket i förordning (EU) nr 182/2011 ska tillämpas.

Artikel 1

Definitioner

2 ea *bedrägeri*: varje uppsåtlig handling eller uppsåtlig underlåtenhet i syfte att få socialförsäkringsförmåner eller att undvika att betala socialförsäkringsavgifter i strid med lagstiftningen i den eller de medlemsstater som berörs, grundförordningen eller denna förordning.

Artikel 5

Rättsverkan för handlingar och styrkande underlag som utfärdats i en annan medlemsstat

1. De handlingar som en medlemsstats institution utfärdar för att intyga en persons ställning vid tillämpningen av grundförordningen och tillämpningsförordningen samt de styrkande underlag som ligger till grund för utfärdandet av handlingarna, ska godtas av de andra medlemsstaternas institutioner så länge som de inte återkallas eller förklaras ogiltiga av den medlemsstat där de har utfärdats. [Sådana handlingar är giltiga endast om alla delar som anges vara obligatoriska är ifyllda]⁵.
2. Utan att det påverkar artikel 19a ska institutionen i den medlemsstat som tar emot handlingen, om det råder tvivel om att handlingen är giltig eller om att de fakta som ligger till grund för handlingen är korrekta, vända sig till den utfärdande institutionen och begära nödvändiga förtydliganden och, i förekommande fall, att handlingen ska återkallas eller korrigeras. Den utfärdande institutionen ska ompröva grunderna för utfärdandet av handlingen och, vid behov, återkalla eller korrigera den.
3. Om det råder tvivel om den information som lämnats av den eller de berörda personerna, om att en handling eller ett styrkande underlag är giltigt eller om att de fakta som ligger till grund för handlingen är korrekta, ska institutionen i fråga på begäran av den behöriga institutionen göra en nödvändig kontroll av informationen eller handlingen, så långt detta är möjligt.

⁵ Se rapporten, avsnitt II.2 f.

4. Om de berörda institutionerna inte kommer överens får de behöriga myndigheterna hänskjuta frågan till administrativa kommissionen tidigast en månad efter den dag då begäran lämnades av den institution som tog emot handlingen. Administrativa kommissionen ska försöka jämka samman ståndpunkterna inom sex månader efter det att ärendet hänsköts till den.

Artikel 14

Närmare bestämmelser om artiklarna 12 och 13 i grundförordningen

1. Vid tillämpningen av artikel 12.1 i grundförordningen menas med "en person som är anställd i en medlemsstat hos en arbetsgivare som vanligen bedriver sin verksamhet där, när personens arbetsgivare sänder ut denne för att för arbetsgivarens räkning utföra ett arbete i en annan medlemsstat", bl.a. en person som anställs i syfte att sändas ut till en annan medlemsstat, under förutsättning att den berörda personen innan denne tillträder anställningen, redan omfattas av lagstiftningen i [den utsändande medlemsstaten enligt avdelning II i grundförordningen].⁶
- 5a. Vid tillämpning av avdelning II i grundförordningen ska "säte eller verksamhetsställe" avse det säte eller verksamhetsställe där företagets väsentliga beslut fattas och där dess centrala förvaltningsfunktioner utförs, [förutsatt att företaget bedriver en väsentlig del av sin verksamhet i denna medlemsstat. I annat fall ska det anses vara beläget i den medlemsstat där företaget bedriver den största delen av sin verksamhet i fråga om den bedrivna verksamhetens varaktighet och/eller antalet tillhandahållna tjänster]⁷.

⁶ Se rapporten, avsnitt II.2 b ii.

⁷ Se rapporten, avsnitt II.2 b ii.

12. Om en person som är bosatt utanför unionens territorium arbetar som anställd eller egenföretagare i två eller flera medlemsstater och om denna person enligt nationell lagstiftning i dessa medlemsstater omfattas av lagstiftningen i dessa stater ska bestämmelserna i grundförordningen och tillämpningsförordningen om fastställandet av tillämplig lagstiftning gälla i tillämpliga delar under förutsättning att personen anses vara bosatt i den medlemsstat där personen bedriver den största delen av sin verksamhet uttryckt i arbetstid inom unionens territorium.

Artikel 15

Förfaranden vid tillämpningen av artikel 11.3 b, 11.3 d, 11.4, 11.5 och artikel 12 i grundförordningen (information till de berörda institutionerna)

2. Punkt 1 ska i till tillämpliga delar gälla för personer som omfattas av artikel 11.3 d och 11.5 i grundförordningen.

Artikel 16

Förfarande vid tillämpningen av artikel 13 i grundförordningen

1. En person som arbetar som anställd eller utövar verksamhet i två eller flera medlemsstater ska informera den institution som utsetts av den behöriga myndigheten i personens bosättningsmedlemsstat om detta. Dessa uppgifter får även tillhandahållas av arbetsgivaren på personens vägnar.
2. Den utsedda institutionen i bosättningsorten ska, med beaktande av artikel 13 i grundförordningen och artikel 14 i tillämpningsförordningen, utan dröjsmål fastställa vilken lagstiftning som är tillämplig på den berörda personen. Om denna institution fastställer att lagstiftningen i den medlemsstat där institutionen är belägen är tillämplig ska den underrätta de utsedda institutionerna i varje medlemsstat där verksamhet utövas och/eller där arbetsgivaren är belägen om sitt fastställande av tillämplig lagstiftning.

3. Om den utsedda institutionen fastställer att lagstiftningen i en annan medlemsstat är tillämplig ska beslutet vara provisoriskt och institutionen ska utan dröjsmål underrätta den utsedda institutionen i varje medlemsstat där verksamhet utövas och/eller där arbetsgivaren är belägen om det provisoriska beslutet om tillämplig lagstiftning. Det provisoriska beslutet ska bli slutgiltigt två månader efter det att de institutioner som utsetts av de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna har underrättats, såvida inte minst en av dessa institutioner senast vid utgången av denna tvåmånadersperiod underrättar den utsedda institutionen i bosättningsorten om att den ännu inte kan godkänna det provisoriska beslutet, eller om att den har en avvikande åsikt om detta.
5. Den behöriga institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning, antingen provisoriskt eller slutgiltigt, har fastställts vara tillämplig ska utan dröjsmål underrätta den berörda personen och personens arbetsgivare om detta.

Artikel 19

Tillhandahållande av information till berörda personer och arbetsgivare

3. Om en institution blir ombedd att utfärda det intyg som avses ovan ska den göra en ändamålsenlig bedömning av relevanta fakta för tillämpningen av bestämmelserna i avdelning II i grundförordningen och bekräfta att informationen i intyget är korrekt.

Artikel 19a

Samarbete i fall där det råder tvivel om en utfärdad handlings giltighet vad gäller tillämplig lagstiftning

1. Om det råder tvivel om att en handling som styrker en persons ställning vid tillämpningen av tillämplig lagstiftning är giltig eller om att de fakta som ligger till grund för handlingen är korrekta, ska institutionen i den medlemsstat som tar emot handlingen vända sig till den utfärdande institutionen och begära nödvändiga förtydliganden och, i förekommande fall, att handlingen ska återkallas eller korrigeras. Den begärande institutionen ska motivera sin begäran och tillhandahålla relevanta styrkande handlingar för begäran.

2. Om den utfärdande institutionen får en sådan begäran ska den ompröva grunderna för utfärdandet av handlingen och, om ett fel konstateras, återkalla eller korrigera den inom 30 arbetsdagar från mottagandet av begäran. [Återkallande eller korrigering ska ha retroaktiv verkan såvida inte de berörda medlemsstaterna i enlighet med artikel 16 i grundförordningen har kommit överens om något annat, med beaktande av de berörda personernas intressen.]⁸ Om den utfärdande institutionen utifrån tillgängliga bevis anser att det inte råder någon tvekan om att den sökande har gjort sig skyldig till bedrägeri ska den återkalla eller korrigera handlingen utan dröjsmål och med retroaktiv verkan.
3. Om den utfärdande institutionen efter att ha omprövat grunderna för utfärdandet av handlingen inte kan upptäcka några fel ska den sända alla tillgängliga bevis till den begärande institutionen inom 30 arbetsdagar från mottagandet av begäran. I brådskande fall, där skälen till ärendets brådskande natur klart anges och motiveras i begäran, ska detta ske inom tio arbetsdagar från och med mottagandet av begäran, oavsett om den utfärdande institutionen eventuellt inte har avslutat sina överläggningar enligt a ovan.
4. Om den begärande institutionen efter att ha mottagit den tillgängliga bevisningen fortfarande tvivlar på att handlingen är giltig eller på att de fakta som ligger till grund för de uppgifter som anges i handlingen eller de uppgifter som legat till grund för handlingens utfärdande är korrekta, får den lägga fram bevis för detta och lämna in en ny begäran om förtydligande och i förekommande fall om att den utfärdande institutionen ska återkalla eller korrigera handlingen enligt det förfarandet och de tidsramar som anges ovan.
5. Om den mottagande institutionens tvivel kvarstår och ingen överenskommelse nås mellan de berörda institutionerna ska artikel 5.4 gälla.

⁸ Se rapporten, avsnitt II.2 f.

Artikel 73

Avräkning av kontantförmåner eller vårdförmåner eller bidrag som felaktigt tillhandahållits eller utbetalats i fall av preliminärt utgivande av förmåner eller retroaktiv ändring av tillämplig lagstiftning

Arbetsgruppen för sociala frågor sköt upp debatten om artikel 73 till den kommande diskussionen om avdelning IV i genomförandeförordningen.

Sammanfattning av arbetsgruppens diskussioner om konsekvensbedömningen

I allmänhet ansåg en överväldigande majoritet av delegationerna att det **politiska sammanhanget**, **den rättsliga grunden** och **problemdefinitionen** var tydligt eller i viss mån hade förklarats och korrekt fastställts i konsekvensbedömningen. Emellertid hyste de flesta delegationer även betänkligheter gällande avsaknaden av konsekvensbedömning av ändringarna avseende tillämplig lagstiftning och utstationering, som de bedömde som innehållsmässiga snarare än tekniska frågor. Ett flertal delegationer hyste även betänkligheter gällande den otillräckliga motiveringen av det politiska sammanhanget och den rättsliga grunden för att frånga principen om likabehandling. Det ifrågasattes om den rättsliga grunden omfattade de föreslagna ändringarna av förmåner vid långvarigt vårdbehov. Vidare ansåg flera delegationer att definitionerna inte alltid var tydliga, särskilt inte definitionerna av förmåner vid långvarigt vårdbehov och av personer utanför arbetskraften. Vissa delegationer var inte nöjda med konsekvensbedömningens slutsatser om familjeförmåner eftersom de inte höll med om den rapporterade statistiska analysen och ansåg att indexering av familjeförmåner borde ha tagits med som ett alternativ i förslaget. Detta mötte motstånd hos en stor grupp andra delegationer. Det stora flertalet delegationer var överens om att **subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna** fastställs tydligt och klart i konsekvensbedömningen.

En grupp delegationer ansåg att det rådde bristande överensstämmelse mellan de **politiska mål** och **politiska alternativ** som presenteras i konsekvensbedömningen och slutsatserna av analysen: Konsekvensbedömningen tycks inte innehålla några slutsatser, eller skilda slutsatser, om vad det föreslagna politiska alternativet är, särskilt i fråga om familjeförmåner, förlängning av perioden under vilken arbetslöshetsförmåner kan exporteras och undantag från likabehandling. Vissa delegationer undrade också om de politiska alternativen i förslaget hade stöd hos arbetsmarknadens parter och andra intressenter, vilket de utifrån konsekvensbedömningen inte tyckte verkade vara fallet. Andra delegationer var nöjda med de politiska mål och politiska alternativ som presenterades.

De flesta delegationer ansåg att analysen av **konsekvenserna** av varje alternativ i viss mån presenterades tydligt i konsekvensbedömningen. Många delegationer framhöll att de använda **uppgifterna** hade luckor och i många fall var inaktuella, vilket äventyrade analysen och slutsatserna. Många delegationer efterlyste en tydlig, faktabaserad analys av förlängningen av perioden under vilken arbetslöshetsförmåner kan exporteras. Vissa andra delegationer ansåg att konsekvensbedömningen borde ha omfattat Schweiz mer generellt, särskilt vad gäller arbetslöshetsförmåner för gränsarbetare. En grupp delegationer ansåg att bedömningen av de ekonomiska konsekvenserna för SMF inte var tillräckligt djupgående, medan andra var nöjda med bedömningen. De flesta delegationer var endast i viss mån nöjda med bedömningen av de sociala konsekvenserna. Vidare ansåg de flesta delegationer att bedömningen av konsekvenserna för miljön och för konsumenterna var tillräcklig och att analysen av konsekvenserna för konkurrenskraften var tillräcklig eller i viss mån tillräcklig. En överväldigande majoritet av delegationerna ansåg att konsekvenserna för de grundläggande rättigheterna hade analyserats tillräckligt noga.

De flesta delegationer svarade att konsekvenserna för **regleringskostnaderna** endast i viss mån hade bedömts. De noterade, särskilt i fråga om arbetslöshetsförmåner för gränsarbetare, att endast begränsade uppgifter använts för analysen och att endast vissa konsekvenser hade bedömts i detta hänseende.

De flesta delegationer ansåg att synpunkter och **rekommendationer från nämnden för lagstiftningskontroll** hade beaktats eller hade beaktats i viss mån. Vissa delegationer ansåg att konsekvensbedömningen inte i tillräcklig grad tog hänsyn till nämndens efterlysning av en mer kvantitativ analys, medan andra delegationer ansåg att konsekvensbedömningen var för lång.

Alla delegationer som svarade på frågan ansåg att en lämplig **metod** användes och att begränsningar och osäkerheter förklarades tydligt. Delegationerna var i allmänhet nöjda eller i viss mån nöjda med konsekvensbedömningens upplägg av **övervaknings-** och utvärderingsarrangemang och med de föreslagna indikatorerna, men de flesta delegationer som svarade angav att konsekvensbedömningen inte innehöll tillräcklig information om konsekvenserna av **tidsfristen för införlivande**.